

мотиви-IV", "Нощ", "Сафо".

А пък обобщителната бележка на самия вестник "Нова балканска трибуна" (бр. 295) гласи: "Вторият български писател, който най-много се харесва начитащата публика у нас - това е П. К. Яворов. В 89 от изпратените отговори за нашата анкета той се посочва като най-добър български поет". (Едно малко пояснение: Яворов е "втори", защото е след "Вазов". А цифрата 89 "от изпратените отговори" респектира сама по себе си. Годината 1910 е триумфална за Яворов, но той не е усетил непосредствено полъха на тази слава, която иде от обществото, понеже по това време е в Париж.

В самия край на същата (1910 г.) Яворов печели конкурса на Литературния фонд "Иван Вазов" за своя цикъл "Прозрения" (от книгата "Подир сенките"). Наградата е журирана от Историко-филологическия факултет на Софийския университет - и по този повод поетът получава официално писмо-съобщение³⁰. Въпросната награда има нищожно парично изражение (500 лв.). И може би само гръмкото име на нейния патрон има някакво значение. Много по-любопитно е нещо друго. Самият Ив. Вазов изпраща на Яворов честитка за Новата (1911) година. Като се има предвид, че между двамата поети не съществува бог знае каква кореспонденция, може да се предположи, че или Яворов е изпратил Вазову своята книга, или пък наградата е станала повод. И класикът любезно, и както се полага, е реагирал.

V.

Публичното мнение за произведения на изкуството си има своята социологическа стойност, притежавайки и своя специфика, и определени параметри. Това не искам да подценявам. И все пак важно е да хвърлим един поглед към оценките на неколцина от най-значителните по онова време литератори, съставлящи елита на нашата литературна мисъл.

Всепризнатият вожд на кръга "Мисъл" д-р Кръстьо Кръстев реагира пръв на новото художествено явление. Той акцентува върху значителния творчески път, извървян от автора на "Подир сенките" и отбелязва ярките промени в художественото му

30. *Летопис*, с. 446